ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **N. A.,** zastoupený opatrovníkem Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje,** se sídlem Nádražní 2437/2, Plzeň, proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 9. 2018, čj. KRPP-62265-51/ČJ-2018-030022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 10. 2018, čj. 17 A 147/2018-28,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 10. 2018, čj. 17 A 147/2018-28, **se ruší**.

II. Rozhodnutí žalované ze dne 7. 9. 2018, čj. KRPP-62265-51/ČJ-2018-030022, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

III. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **6 800 Kč**, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl dne 21. 4. 2018 žalovanou zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[2] Poté žalobce požádal o mezinárodní ochranu a Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“) dne 27. 4. 2018 rozhodlo podle §46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu o uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců po dobu 60 dnů.

[3] Dne 21. 6. 2018 vydalo ministerstvo rozhodnutí, kterým žádost žalobce o mezinárodní ochranu zamítlo.

[4] Žalovaná následně dne 23. 6. 2018 žalobci vydala nové rozhodnutí o zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, jímž byla doba zajištění stanovena na dalších 90 dnů.

[5] Dne 29. 6. 2018 podal žalobce žalobu, kterou napadl rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany a současně požádal o propuštění ze zajištění s tím, že je stále v pozici žadatele o mezinárodní ochranu. Téhož dne žalovaná telefonicky kontaktovala ministerstvo, které jí sdělilo, že žalobce nebude dále zajišťovat, ačkoliv by jej podle zákona o azylu ještě na 60 dní zajistit mohlo.

[6] Na základě uvedeného žalovaná dne 30. 6. 2018 vydala další rozhodnutí o zajištění podle § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, v němž dobu zajištění stanovila opět na 90 dnů. Rozhodnutí žalované napadl žalobce u krajského soudu, který žalobu rozsudkem ze dne 30. 7. 2018, čj. 17 A 101/2018-32, zamítl. Citovaný rozsudek krajského soudu byl zrušen rozsudkem NSS ze dne 12. 2. 2019, čj. 8 Azs 272/2018-70, zrušeno bylo též rozhodnutí žalované ze dne 30. 6. 2018 a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení.

[7] Žalovaná následně nyní žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 7. 9. 2018, které je uvedeno v záhlaví, prodloužila žalobci dobu trvání zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 3 a § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o 90 dnů, celkem na 180 dnů podle zákona o pobytu cizinců.

[8] Proti posledně uvedenému rozhodnutí podal žalobce žalobu ke krajskému soudu, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

II. Kasační stížnost

[9] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Stěžovatel zpochybňuje závěry krajského soudu ohledně posouzení otázky přípustnosti rozhodnutí o zajištění cizince na základě zákona o pobytu cizinců poté, co bylo ukončeno zajištění podle zákona o azylu a cizinec je stále v postavení žadatele o mezinárodní ochranu. Podle stěžovatele žalovaná i krajský soud nesprávně interpretovaly § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Dle stěžovatele nebyl § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců na případ stěžovatele aplikovatelný, neboť toto ustanovení je možné aplikovat pouze tehdy, pokud byl cizinec zajištěn podle § 124 zákona o pobytu cizinců a tento cizinec bezprostředně poté požádá o mezinárodní ochranu, avšak ministerstvo nevydá v zákonné pětidenní lhůtě rozhodnutí podle § 46a odst. 1 zákona o azylu. O aplikaci § 124 odst. 4 je tedy možné uvažovat pouze tehdy, pokud zajištění podle zákona o pobytu cizinců nebylo přerušeno. Stěžovatel navrhl,

pokračování

aby NSS zrušil rozsudek krajského soudu, jakož i rozhodnutí žalované a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[10] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] Podle § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá nové rozhodnutí o zajištění, nerozhodlo-li ministerstvo podle zákona o azylu, jde-li o cizince zajištěného podle tohoto zákona, který požádal o udělení mezinárodní ochrany, a existují oprávněné důvody se domnívat, že ač mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, podal žádost o udělení mezinárodní ochrany s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, nebo je pozdržet. Nové rozhodnutí o zajištění policie vydá do 3 dnů od doby, kdy mělo ministerstvo rozhodnout o zajištění.

[13] Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně.

[14] V nyní projednávané věci je předmětem řízení rozhodnutí o prodloužení zajištění stěžovatele. Rozhodnutí o prodloužení zajištění je nutno chápat jako rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění. V rámci přezkumu rozhodnutí správního orgánu o prodloužení zajištění je proto na místě zabývat se především tím, zda jsou splněny podmínky pro to, aby zajištění cizince nadále pokračovalo (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2017, čj. 5 Azs 81/2017-28).

[15] V posuzovaném případě je spornou otázkou opětovné „přezajištění“ cizince podle § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců za situace, kdy cizinec byl po podání žádosti o mezinárodní ochranu „přezajištěn“ dle zákona o azylu, následně bylo toto zajištění ukončeno a cizinec je stále v postavení žadatele o mezinárodní ochranu. Pokud by totiž nebylo možné opětovně „přezajistit“ cizince dle zákona o pobytu cizinců, nebyly by splněny ani podmínky pro prodloužení zajištění cizince.

[16] Této otázce se podrobně věnoval NSS v již citovaném rozsudku čj. 8 Azs 272/2018-70, jímž bylo přezkoumáváno právě prvotní „přezajištění“ stěžovatele dle § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců ze dne 30. 6. 2018. NSS v tomto rozsudku, na který lze v podrobnostech odkázat, navázal na závěry rozsudku NSS ze dne 2. 4. 2014, čj. 6 As 146/2013-44, č. 3055/2014 Sb. NSS, a vzal rovněž v úvahu novelu č. 314/2015 Sb., která reagovala na přijetí nových unijních směrnic a na rozsudek SDEU ve věci *Arslan* (C-534/11). NSS tak v rozsudku čj. 8 Azs 272/2018-70 uzavřel, že § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců neumožňuje zajistit cizince, který již byl zajištěn dle § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu, z tohoto zajištění byl propuštěn a stále má status žadatele o mezinárodní ochranu dle § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Pravomoc pro vydávání rozhodnutí o

novém zajištění zpět do režimu zákona o pobytu cizinců z § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců z transponovaných směrnic ani rozsudku SDEU ve věci *Arslan* totiž nevyplývá. Opačný přístup by znamenal extenzivní výklad v neprospěch základního práva na osobní svobodu, který je nepřípustný (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 4. 2014, čj. 6 As 146/2013-44, č. 3055/2014 Sb. NSS). NSS proto rozsudkem čj. 8 Azs 272/2018-70, zrušil rozsudek krajského soudu a také rozhodnutí žalované o zpětném „přezajištění" stěžovatele dle § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců ze dne 30. 9. 2018.

[17] Vydat nové rozhodnutí o zajištění cizince dle § 124 odst. 4 je tedy možné pouze za situace, kdy je cizinec zajištěn dle zákona o pobytu cizinců, podá žádost o mezinárodní ochranu a z individuálních okolností případu vyplývají skutečnosti svědčící o tom, že cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, nebo je pozdržet, a současně ministerstvo nerozhodlo o zajištění cizince dle zákona o azylu.

[18] Stěžovatel byl nejprve zajištěn v režimu zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění. Následně požádal o udělení mezinárodní ochrany. V daný moment přicházelo v úvahu dvojí řešení nastalé situace. Buď mohlo o zajištění rozhodnout ministerstvo v režimu § 46a odst. 4 zákona o azylu, nebo v případě nevydání takového rozhodnutí mohla žalovaná vydat nové rozhodnutí o zajištění v režimu § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Ve stěžovatelově případě o zajištění rozhodlo ministerstvo, které dobu zajištění stanovilo na 60 dnů. Po uplynutí této doby ministerstvo zajištění neprodloužilo. Žalovaná se proto rozhodla stěžovatele opětovně zajistit podle § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců a následně toto zajištění prodloužit. Jak však bylo uvedeno výše, aplikace tohoto ustanovení připadala v úvahu za situace, která v řízení nastala již dříve (poté, co stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany).

[19] Závěr krajského soudu o tom, že byly splněny podmínky pro prodloužení zajištění zpětného „přezajištění" cizince podle § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, je proto nesprávný. V projednávané věci nebyly splněny již podmínky pro zpětné „přezajištění" stěžovatele rozhodnutím žalované ze dne 30. 9. 2018.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] NSS tedy napadený rozsudek z důvodů popsaných výše podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Vzhledem k tomu, že pro takový postup byly důvody již v řízení před krajským soudem, NSS zrušil také žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.], ve kterém bude žalovaná povinna respektovat vyslovený závazný právní názor NSS.

[21] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. NSS rozhodne v případě, že zruší rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Stěžovatel měl ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by mu tedy příslušelo právo na náhradu nákladů řízení. Stěžovatel však toto právo neuplatnil a ani ze spisu nevyplývá, že by mu nějaké náklady v souvislosti s tímto řízením a řízením před krajským

pokračování

soudem vznikly. Proto NSS rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[22] Zástupcem stěžovatele byl usnesením NSS ze dne 10. 12. 2018, čj. 10 Azs 285/2018-19 ustanoven Mgr. Ladislav Bárta, advokát, jehož odměnu a hotové výdaje podle § 35 odst. 10 s. ř. s. hradí stát. Zástupci NSS přiznal odměnu za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a doplnění kasační stížnosti) a dále paušální náhradu hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), celkem tedy 6 800 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2019

Ondřej Mrákota
předseda senátu